

**En
nye Vise
om
den Sørgelige Begivenhed,
som i afvigte Sommer fandt Sted
paa Gaarden Jolien i Surendalen,
idet Stedets ældste Søn som Brud-
gom maatte forlade dette Jordiske
under sin feirende Bryllupsfest; lige-
som ogsaa hans yngre Broder maatte
friste den samme Skjæbne to
Dage senere.**

**Begynder saaledes:
Ugrundelig Guds Viisdoms Ord.
Forfattet af
Erik Olsen Rønningen
1851.
Trondhjem. Trykt af T. A. Høeg.**

Ugrundelig Guds Viisdoms Ord,
Utænkelig hans Almagt stor,
Usprolige hans Veie
For os bortsybnte Mennesker,
Som altid underkastet er
Forandringer og Farer
Mens vor Syndvandring varer.

2.

En sørgelig Begivenhed,
I Surendals Præstegield fandt Sted
Her agtes at omtales:
I Aaret attehundre

Halvtresindtyve det mon skee
Paa Gaarden Jolie kaldet,
Som følger forefaldet.

3.

Den ældste Søn han agtede
I Forbund med en Kjereste
En Bryllupsfest at holde;
De Slægt og Venner samlede
I den anledning, som vi see
De Fleste monne gjøre,
Der Brudesmykke føre.

4.

Det var en Søndag at han hen
Til Kirken agted' med sin Ven
Samtlig' med sine Gjæster,
For der at sammenknytte sig
Til hende, som oprigtelig
Ham Troskabs-Haanden rakte
Saavidst som Løvtet strakte.

5. Den Ægtestanden stiftet har
han knytted' mellem disse Par
Et Baand saa fast urokket,
Som Ingen uden Livets Gud
Opløse kan ved Dødens Bud.
Det sørgelig' Tilfælde
I korthed her at melde.

6.

Om Dagen før de reiste hen
Til Kirken – klaged' Brudgommen
Over en Sygdoms Smerte,

Som endda kun lemfædig var;
Han tænkte, snart den overgaaer
Og kunde ikke ane
Den Guds bestemte Bane.

7.

Desværre tiltog Sygdommen
Alt meer og meer om Dagen hen.
Det er jo at beklage,
At man ei paa sin Hæders-Dag
Kan være fri for Sygdoms Slag
Gid vi tiltakke tage
Som det mon Gud behage!

8.

Her see vi hvor uvidende
Vi er' i Herrens Styrelse
Og forud Intet kjender;
Thi Alt det, som os forestaaer,
Aldeles ubemærket gaaer
Igjennem Tidens Alder
Indtil Gud os bortkalder.

9.

Havde den Brudgom før vidst af
At han til Bredden af sin Grav
Var allerede kommen,
Da havde han, trods Verdens Gundst,
Vist ladet Saadant blive omsonst,
Men blot bestræbt at blive
En Brudgom i Guds Rige.

10.

Den anden Dag den overgik

Sædvanligvis med Dands og Drik
Og Fred og ingen Fare,
Endskiønt at deres Brudgom med
Sin Sygdom, end, jo mere leed,
Ja neppe komme kunde
Af Sengen nogenlunde.

11.

Da nu alt Aftenstunden kom
Og han med Bruden sin saa from
I Brudebænk skuld' sidde,
For Gaver der at tage mod,
Han kiendte sig ei dertil god,
Men Sædet snart mon vige
Og hen til Sengen ile.

12.

Den tredie Dag svandt ligesom
Den anden, der nu taltes om,
Med Lystighed og Glæde,
Saasom ei Alle anede
Til Brudgommens Besværelse;
Hans Smerte større bliver
Hver Øieblik, som iler.

13.

Snart blev forvandlet Sorg af Fryd,
Snart Piben fik en anden Lyd:
Snart bleve de omviklet
Med Slør, som mørke Farver bar
Og al Vellystighed bortta'r,
Ja midt i Frydens Dage
Al Glædens Glands bortjage.

14.

Om Natten tiltog Sygdommen
Alt meer, mod fjerde Morgen
Den meget stærkt begyndte;
Snart sikkre Tegn til Døden var,
For Alle syntes aabenbar,
Inden faa Timers Stunde,
Tydelig vises kunde.

15.

Det var ei længe førend han
Betaget blev al sin Forstand
Og Ingen kunde kjende
Af dem, som omkring hannem stod
Med haabløst Bryst, beængsted Mod;
Nei ikke sin Veninde
Han kunde da gjenkjende.

16.

Nu vidste han ei mere af
Han slægt og Venner samlet har
Sin Bryllupsfest at feire;
Han kjæmped' haardt med sidste Stund
At slumre hen i Dødens Blund;
Snart sidste Suk mon drage
Og Afsked fra dem tage.

17.

Knap fatter menneskelig Forstand,
Pennen det ei beskrive kan
Hvad Tilstand der mon blive,
Da hver en Gjæst fik høre og see
Den Brudgom lagt ved Dødens Lee –
Ak da hvor mangen Taare

Flød ud af Øine saare.

18.

Den unge Brud her ynkes mest,
Som inden saa faa Dages Rest
I eenlig Stand mon blive;
Det gjaldt om Taalmod, stadigt Haab,
Til Gud oprigtig Bøn og Raab.
Han Trøst til Enker øse,
Som Ægtebaand mon løse!

19.

Paa Grund af den Tildragelse,
Der foregik med Ak og Vee
Og Sorg og Klagetone,
Strax Gjæstebudet hævet blev,
For Hiem at reise En og Hver
Og tilbage efterlade
Dem Sorgen meest mon plage.

20.

Ja hver Fornuftig, Tænkende
Vil vist fuldkommelig indsee
Det Modgang nok mon være,
Især for dem, som nærmest er,
Paarørende og Venner fleer;
Men her er meer tilbage
Sørgmodigt at andrage.

21.

Den yngre Søn han ogsaa var
Næst ældst den, jeg omtalt har,
Besvært af samme Sygdom;

Snart ogsaa han Dødstegnet bar
Og inden kort afsjælet var,
Med Broderen mon flytte
Til Gravens skumle Hytte.

22.

Tungt var det vist for disse To
At fare hen til Gravens Boe,
Især i saa Tilfælde;
Men hvor skal man da flyve hen
At undgaae Døden, rædsom Ven?
Nei ingensteds paa Jorden
For den er sikkert vorden.

23.

Hvor ynkelig var det ei dog
At see de tvende Brødre tog
Samtlig' sin sidste Afsked
Fra sin' Foreældre, Slægt og Ven,
Saa pludselig at fare hen,
Ved sidste Farvel vige,
Et Ja og Amen sige.